

Bác Giuseppe giận quá, thét lên:

- À, anh này muốn gây sự hả? Có giỏi thì lại đây!

- Lại đây, tao vặn mũi mày!

Thế là hai bác cẩu tiết, nhảy xổ vào đánh nhau. Bác Carlo túm lấy mũi bác Giuseppe, còn bác Giuseppe thì nắm lấy mớ tóc mai đã bạc của bác Carlo.

Hai bác cứ thế thụi nhau. Một giọng nói xúc xiểm the thé phát lên từ thanh củi:

- Cứ đánh nhau đi! Đánh nhau nữa đi!

Được một lúc, hai ông bạn già mệt lử.

Bác Giuseppe bảo:

- Thôi, dàn hòa nhé!

- Được, dàn hòa!

Hai người ôm hôn nhau. Bác Carlo cầm thanh củi mang về nhà.

Bác Carlo gọt được một con búp bê gỗ đặt tên là Buratino

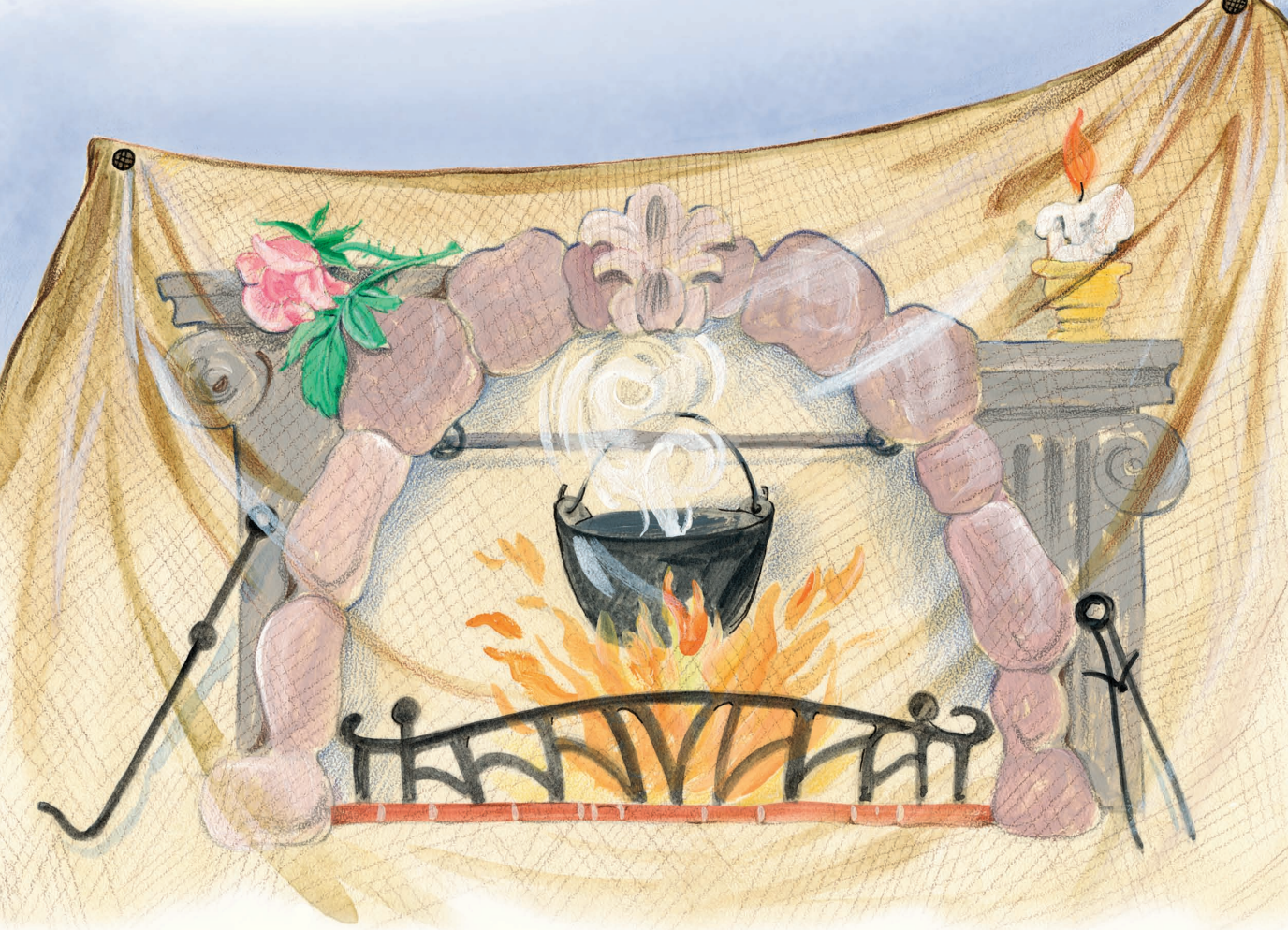

Bác Carlo ở dưới gầm cầu thang; cái xó nhà tồi tàn này chỉ có độc một cái lò sưởi, đối diện với cửa.

Nhưng cái lò sưởi xinh đẹp ấy, với ngọn lửa bốc cháy và cái chảo nghi ngút khói trên đồng lửa nào có phải là của thật đâu. Chỉ toàn là những thứ vẽ trên một tấm vải cũ treo sát tường.

Bác Carlo bước vào nhà, ngó phịch xuống cái ghế độc nhất trong buồng, bên một cái bàn què chân. Bác lật đi lật lại thanh củi theo mọi chiều, rồi lấy dao bắt đầu gọt con búp bê.

Bác nghĩ bụng: “Biết đặt tên nó là gì? Hay gọi là Buratino? Đặt cái tên ấy hẳn mình sẽ gặp may. Mình quen một gia đình,

cả nhà tên là Buratino: Nào Buratino bố, Buratino mẹ, Buratino con... Họ sống vui vẻ, chả phải lo nghĩ gì”.

Thoạt tiên, bác khắc mở tóc, cái trán, rồi hai con mắt...

Bỗng nhiên hai con mắt mở giương ra, trừng trừng nhìn bác...

Bác Carlo chả tỏ vẻ gì sợ hãi cả, bác dụi dụi hỏi:

- Hai con mắt gỗ kia, sao nhìn ta chằm chằm thế?

Con búp bê chẳng nói chẳng rằng. Chắc là tại chưa có miệng đấy. Bác Carlo khắc đến đôi má, rồi cái mũi, một cái mũi bé nhỏ như cái mũi thường...

Nhưng bỗng nhiên, cái mũi ấy cứ dài ra, dài mãi ra, đầu mũi thì nhọn hoắt. Bác không nhìn được, phải kêu lên:

- Không được, sao dài quá thế...

Bác muốn cắt đi cái đầu mũi, nhưng cái mũi co rúm lại, tránh bàn tay của bác. Mũi cứ giữ nguyên hình, vừa dài vừa nhọn đầy vẻ hiếu kì.

Bác Carlo khắc đến cái miệng. Hai cái môi vừa thành hình, miệng đã mở to tướng:

- Hì hì hì! Hà hà hà!

Rồi một cái lưỡi đỏ, dài và nhọn, có vẻ láu lỉnh, thè luôn ra ngoài.

Bác Carlo không chú ý đến những điều bộ ấy nữa. Cứ thế, bác bào, bác đục, bác khoét. Bác gọt cho con búp bê cái cằm, cái cổ, hai vai, cái mình, hai cánh tay...

Nhưng vừa gọt xong ngón tay út thì Buratino đã giơ hai nắm tay cứ thế đâm vào cái trán hói của bác Carlo, cấu véo, cù bác. Bác ôn tồn bảo:

- Nay, tao chưa gọt xong mà mày đã nghịch ngợm quá thế... Thế rồi ra mày còn nghịch đến đâu hả con?

Bác nghiêm nghị nhìn Buratino. Buratino cũng tròn xoe hai mắt như mắt con chuột nhắt, nhìn lại bác Carlo.

Bác Carlo lấy một miếng gỗ đẽo hai ống chân rõ dài và hai bàn chân rất to. Xong đâu đấy, bác đặt thẳng bé xuống đất cho nó tập đi.

Buratino chập chững một lúc, bước một bước, hai bước, rồi đi ra phía cửa, bước qua ngưỡng cửa và... chạy một mạch ra ngoài đường.

Bác Carlo lo lắng, liền chạy theo:

- Nay, thằng ranh, có về ngay không?

Ai ngờ Buratino chạy nhanh như thỏ, đôi chân gỗ cứ gõ “cách, cách” liên hồi trên mặt đường. Bác Carlo kêu to:

- Bắt lấy nó! Bắt lấy nó!

Khách qua đường chỉ trở Buratino chạy trốn, phá lên cười. Một viên sen dầm to lớn, râu mép cong vút, đầu đội cái mũ ba sừng, đứng ngay ở giữa ngã tư đường.

Thấy chú bé gỗ chạy, lão ta liền xoạc hai cẳng ra, chắn ngang cả phố. Buratino định chui qua thì lão ta đã tóm lấy mũi nó, cứ thế giữ chặt cho đến khi bác Carlo chạy đến nơi. Bác thở hổn hển bảo:

- Rồi mà xem, rồi mà biết tay tao!

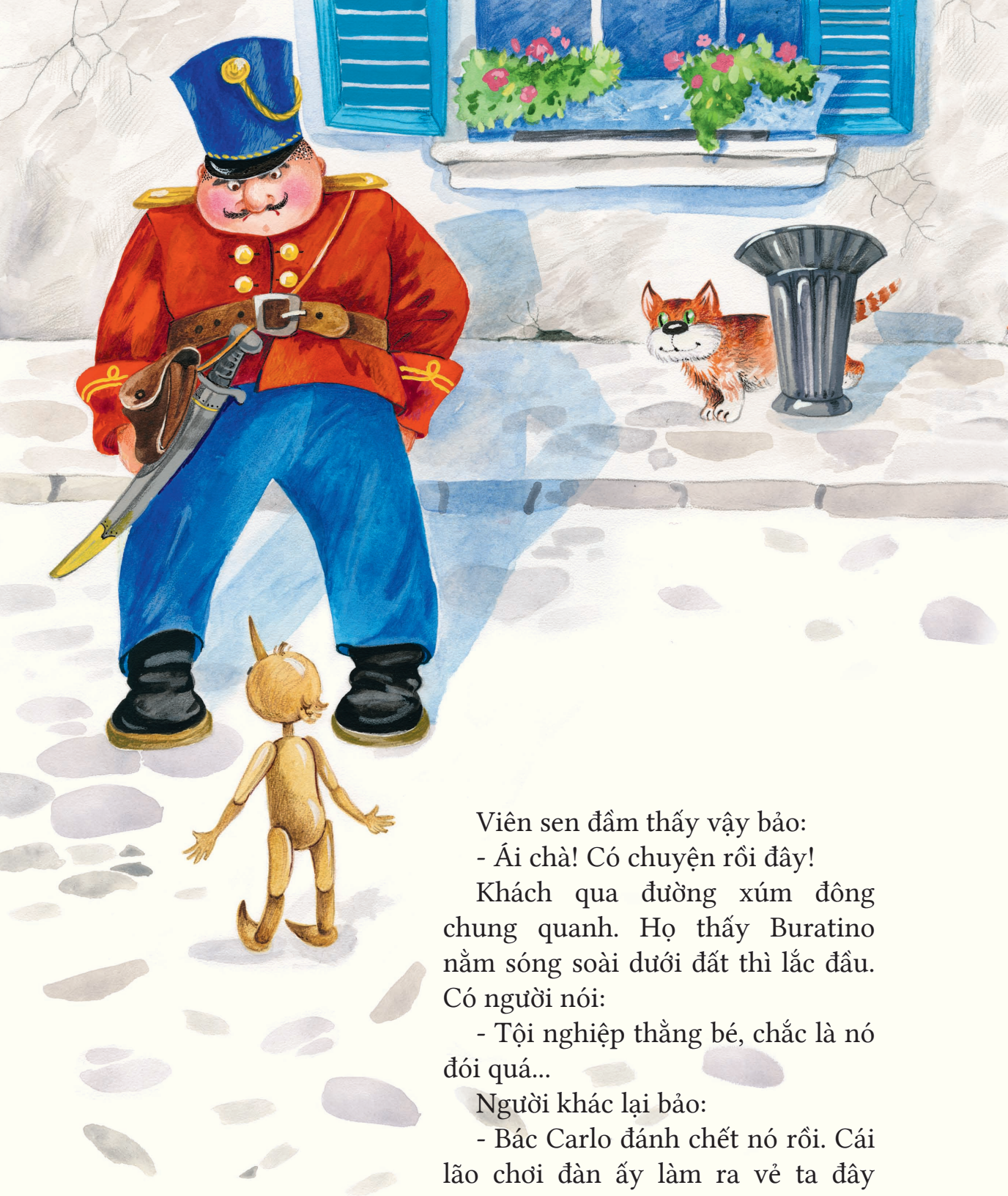

Nói rồi, bác định nhét Buratino vào túi áo...

Chẳng mấy khi được một ngày đẹp trời như hôm nay, lại trước mặt mọi người, đời nào Buratino chịu chui vào túi áo, đầu thì lộn xuống, chân chống ngược ra ngoài. Nó liền quay ngoắt lại, ngã xuống mặt đường, giả vờ chết...

Viên sen đâm thấy vậy bảo:

- Ái chà! Có chuyện rồi đây!

Khách qua đường xúm đông chung quanh. Họ thấy Buratino nằm sóng soài dưới đất thì lắc đầu. Có người nói:

- Tội nghiệp thằng bé, chắc là nó đói quá...

Người khác lại bảo:

- Bác Carlo đánh chết nó rồi. Cái lão chơi đàn ấy làm ra vẻ ta đây phúc hậu, nhưng thật ra ác bỏ mẹ, tàn nhẫn lắm...

Thế là viên sen dầm râu xồm tùm lấy áo bác Carlo, dẫn bác về sở Sen dầm. Bác Carlo cứ lê chân trên đường mà rên rĩ:

- Trời ơi... Tôi đéo với đục cái thằng nhãi này, chỉ tổ mang khổ vào thân.

Lúc ấy không còn ai ở ngoài phố nữa, Buratino mới ngóc cái mũi dậy, nhìn xung quanh và chạy tót về nhà, vừa chạy vừa nhảy...

Bác để mền khuyên nhủ Buratino

Khi Buratino về đến nhà, nó nhảy xuống đất, cạnh chân ghế. Nó nghĩ thầm: “Mình biết giờ trò chơi gì bây giờ nhỉ?”

Chúng ta chớ quên rằng Buratino mới sống được có một ngày. Nó còn dại dột lắm, chẳng biết tí gì, chẳng biết một tí gì hết.

Bỗng nó nghe thấy tiếng kêu: “Cờ-ri! Cờ-ri! Cờ-ri!”

Buratino quay đầu lại, nhìn khắp gian nhà:

- Ủa! Ai thế nhỉ?

- Ta đây! Cờ-ri! Cờ-ri!

Buratino thấy một con vật động đậy như con gián, nhưng đầu lại như đầu châu chấu. Con vật đậu trên tường, bên trên cái lò sưởi, miệng khê kêu cơ-ri, cơ-ri. Hai mắt nó lồi ra, long lanh màu ngũ sắc, như bằng thủy tinh. Râu nó vẫy vẫy. Buratino hỏi:

- Ủa, anh là ai?

- Ta là đế mèn. Ta ở nhà này đã trên một trăm năm nay.

Buratino thét:

- Tôi là chủ cái nhà này! Cút đi!

- Được, ta sẽ đi, tuy rằng ta phải đau lòng từ biệt căn nhà ta đã sống một thế kỉ nay. Nhưng, trước khi ta đi, ta khuyên nhủ mi một điều.

- Tôi không cần nghe lời khuyên của một lão đế mèn lắm lắm.

- Buratino ạ, mi chớ giở trò nghịch ngợm, mi phải nghe lời bác Carlo. Mi không được vô cớ ra khỏi nhà; ngay từ ngày mai, mi phải đi học. Đây, ta khuyên mi điều ấy. Nếu không, mi sẽ gặp nhiều chuyện nguy hiểm. Những cuộc mạo hiểm ghê gớm đang chờ mi. Cuộc đời mi không đáng giá một đồng chinh mề.

- Tại sao vậy?

- Rồi mi sẽ biết.

- Cái lão đế mèn lụ khụ đến hay! Tôi thích những cuộc mạo hiểm nhất trần đời! Mai, sớm tinh mơ, tôi sẽ trốn ra khỏi nhà, tôi sẽ leo lên cây, phá tổ chim, tôi sẽ trêu ghẹo bọn nhóc ngoài phố, tôi sẽ kéo đuôi chó, đuôi mèo... tôi sẽ làm đủ mọi trò.

- Buratino, ta thương hại mi, phải, ta thương hại mi, mi sẽ tha hồ mà khóc.

- Sao lại khóc?

- Bởi vì cái đầu gỗ của mi thật là ngu ngốc.

